

Rónay György:
Fiamhoz

Fiam, aki a világ küszöbén állsz, legyen ez a vers neked útravalóm.

Apád szól vele hozzád, élete tanúságával. A kusza valón
tisztán akart átmenni ő is, derékon fölül legalább.
De itt az ember vagy beledöglik a sárba, vagy eladja magát.

Mi vár rád? Nem tudom. De döntened kell jó korán: mi kell,
konc-e, vagy tisztesség. Ha könnyű élet, karrier
ennek leckéje egyszerű: a szádon mindig más legyen, mint a szívedben,
aljasságodban légy rettenthetetlen,
ne nézd, kivel szövetkezel, de kötésed ne tartsd meg soha senkivel,
s így meglesz mindened, amit kívánsz: pénz, hatalom, siker.

De ha mégis a szép és az igaz lenne számodra fontosabb,
vagy netán szót emelsz a jóért, jövődtől nem várhatsz sokat:
szavad úgy pereg el, mint a falra hányt borsó,
vagyonod két láb föld lesz, hajlékod deszkakoporsó,
kölykeid éhen bőgnek, asszonyod rongya lobog a szélben
s emléked kihívás lesz, neved viselni szégyen.

Így válassz idején, és úgy készülj jövődre, ahogy választottál.
Többet nem mondhatok. Kedvem is, papírom is elfogyott már.
Utóirat

Fiam, aki a világ küszöbén állsz, a munkák és a harcok
szünetein magam elé képzelem néha tiszta arcod,
és eltűnődöm sorsodon, mely sorsom folytatása is,
és jóvátétel lesz talán azért, ami bennem csonka volt és hamis.

Szavam zenét kívánt, s nem lett, csak dadogás:
de hősi lesz és nagyszerű, ha majd folytatja más;
s bár buktatók közt botladoztam és útvesztőkben tévelyegtem:
utam hiába mégse volt, ha más majd célhoz ér helyettem.
Tehetetlenül éltem, meddőn, lázongva és mogorván.
Füstölve égtem el. Helyettem is légy fényes tűz majd korod ormán.